

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **V. T.**, zastoupeného Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Sevastopolská 378/16, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2016, čj. OAM-107/LE-LE05-P18-2016, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 12. 2016, čj. 78 Az 43/2016-40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ing. Jakubovi Backovi, advokátovi, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši **8 228 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) podle § 10a písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu rozhodl, že žalobcova žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) téhož zákona zastavil a určil, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), je Polská republika.

II.

[2] Žalobce se bránil napadenému rozhodnutí žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem, který ji zamítl rozsudkem ze dne 12. 12. 2016, čj. 78 Az 43/2016-40 (dále jen „napadený rozsudek“). Neshledal důvodnou argumentaci žalobce, že azylové řízení v Polsku vykazuje vůči ukrajinským žadatelům systémové nedostatky a striktně vůči nim používá institut vnitřního přesídlení, neshledal tedy ani důvody pro aplikaci čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, vylučující použití čl. 12 téhož nařízení při určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu.

III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, s níž spojil žádost o přiznání odkladného účinku. Přijatelnost kasační stížnosti spatřoval v tom, že Nejvyšší správní soud se dosud nevyslovil k otázce systémových nedostatků v polském azylovém řízení, které se dotýká ukrajinských žadatelů o mezinárodní ochranu. Stěžovatel měl za to, že se s touto klíčovou žalobní námitkou krajský soud vypořádal nedostatečně a nesprávně. Zdůraznil nápadně nízkou míru úspěšnosti podaných žádostí o mezinárodní ochranu v Polské republice přes velké množství podaných žádostí. Poukázal i na rigidní aplikaci konceptu možnosti vnitřního přesídlení ukrajinských žadatelů o mezinárodní ochranu, která ve svých důsledcích znemožňuje udělení azylu či doplňkové ochrany osobám pocházejícím z východních částí Ukrajiny rozvrácených válečnými událostmi. Vzhledem k tomuto dílčímu nedostatku polského azylového systému je podle stěžovatele třeba ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III neaplikovat čl. 12 odst. 1 téhož nařízení (*v dané věci byl aplikován čl. 12 odst. 4 tohoto nařízení - poznámka Nejvyššího správního soudu*) a provést řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Z uvedených důvodů navrhl stěžovatel napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, na své vyjádření k žalobě a na odůvodnění rozsudku krajského soudu. Doplnil, že na úrovni Evropské unie nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy, které by jednoznačně deklarovalo systematické (správně *systémové*; shodně dále) nedostatky řízení ve věcech mezinárodní ochrany v Polské republice dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Žalovaný též poukázal na skutečnost, že před vycestováním ze země původu stěžovatel žil na Zakarpatské Ukrajině, kde ani nyní žádný ozbrojený konflikt neprobíhá; jedná se tedy o bezpečnou část země. Nakonec zdůraznil, že nařízení Dublin III v podstatě řeší pouze příslušnost konkrétního státu, který bude provádět v jednotlivé věci azylovou proceduru, přičemž Polská republika svoji příslušnost k dalšímu řízení ve stěžovatelově věci uznala. Kasační stížnost proto žalovaný považoval za nedůvodnou a navrhl ji zamítnout.

V.

[5] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a odst. 1 s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, na které nyní pro stručnost odkazuje.

[6] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení.

[7] Uplatněné kasační důvody se obsahově shodovaly s těmi, jež stěžovatel nastolil již v řízení o žalobě a o nichž krajský soud pojednal v napadeném rozsudku. Stěžovateli přitom nelze přisvědčit, že stěžejní žalobní námitka, která podle něj zakládá i důvod přijatelnosti kasační stížnosti (viz odst. [3]), představuje otázku judikatorně dosud neřešenou.

[8] Posouzením, zda polské azylové řízení vykazuje ve vztahu k ukrajinským žadatelům o mezinárodní ochranu dílčí systémové nedostatky odůvodňující vyloučení aplikace čl. 12 nařízení Dublin III v návaznosti na jeho čl. 3 odst. 2, se Nejvyšší správní soud v nedávné době zabýval opakovaně. V podrobnostech lze poukázat zejména na závěry vyslovené v rozsudcích ze dne 22. 3. 2016, čj. 9 Azs 27/2016-37 nebo ze dne 26. 5. 2016, čj. 2 Azs 113/2016-26. Vedle nich však úvahy ke stejné otázce, již stěžovatel uplatňuje nyní, vyjádřil kasační soud též v dalších

rozhodnutích, zejména v usnesení ze dne 7. 6. 2016, čj. 8 Azs 18/2016-52, ze dne 28. 7. 2016, čj. 2 Azs 114/2016-33, či ze dne 13. 12. 2016, čj. 6 Azs 242/2016-25. V posledně uvedeném se nadto jednalo o případ ukrajinského žadatele o mezinárodní ochranu, který shodně jako stěžovatel v době před svým odchodem ze země původu žil v Zakarpatské oblasti. Z citované judikatury vyplývá, že *Polská republika je bezpečnou zemí, která neporušuje základní lidská práva a dbá na jejich dodržování, a že samotnou skutečností, že polské státní orgány při posuzování důvodnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany žadateli z Ukrajiny upřednostňují možnost vnitřního přesídlení, nelze podřadit pod systémové nedostatky v azylovém řízení.*

VI.

[9] Nejvyšší správní soud z právě uvedených důvodů dospěl k závěru, že v nyní projednávané věci není dán žádný z důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, a proto ji odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[10] S ohledem na skutečnost, že Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti bez zbytečného odkladu poté, co byla stěžovatelem řádně doplněna o kasační důvody a dříve, než uplynula lhůta vyplývající z § 73 odst. 4 s. ř. s., nerozhodoval samostatně o žádosti stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[11] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[12] Usnesením krajského soudu ze dne 19. 10. 2016, čj. 78 Az 43/2016-10 byl stěžovateli ustanoven zástupce z řad advokátů Mgr. Ing. Jakub Backa. Zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci stěžovatele Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za dva úkony právní služby ve výši 3 100 Kč spočívající v sepsání doplnění kasační stížnosti (podané blanketně) a v poradě s klientem přesahující jednu hodinu (advokát doložil konání porady dne 19. 1. 2017 od 9.05 hod. do 10.20 hod.), a to podle § 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) a dále za dvě paušální náhrady hotových výdajů ve výši 300 Kč souvisejícími s těmito úkony podle § 11 odst. 1 písm. c) a d) a § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Jelikož ustanovený zástupce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů je dále zvýšena o částku odpovídající této dani (21 % z částky 6 800 Kč, tj. 1 428 Kč). Ustanovenému zástupci tedy celkem náleží 8 228 Kč a tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. března 2017

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu